

Περιγραφή:

Στη συνέχεια του αφιερώματος «Επιλογή από τις καλύτερες ταινίες 1920–2000» αυτή την Τετάρτη 3 Φεβρουαρίου, θα προβληθούν δύο ταινίες από τη δεκαετία του 1950.

Ωρα προβολής: 18.00

Τα 400 Χτυπήματα (Les Quatre Cents Coups)

Σινεφίλ 1959 | Ασπρόμ. | Διάρκεια: 93'

Γαλλική ταινία

Σκηνοθεσία Φρανσουά Τριφώ

Παίζουν: Ζαν-Πιέρ Λεό, Αλμπέρ Ρεμί, Κλερ Μοριέ

Η προέλευση των γονιών του και η αυτοσχέδια αντιμετώπιση των σχολικών ταξίδι φυγής στους δρόμους του Παρισιού.

Ερασιτέχνες ηθοποιοί, φυσικά ντεκόρ, σκηνοθετική αμεσότητα και αυτοσχεδιαστική διάθεση αφήνουν πίσω τους μια ακαδημαϊκή αφηγηματική αγκύλωση δεκαετιών και με μια αφοπλιστική κινηματογραφική χειρονομία ενώνουν το σελιλόιντ με την καθαρή ποίηση και την πικρή "αλήθεια εκεί έξω" με την κινηματογραφική απόλαυση. Βραβείο σκηνοθεσίας στο Φεστιβάλ Κανών για μία από τις ταινίες που γέννησε τη νουβέλ βαγκ και επηρέασε ολόκληρο το μοντέρνο σινεμά.

http://www.athinorama.gr/cinema/movie/ta_400_xtupimata-1006735.html [1]

####

Ο μικρός Αντουάν (Ζαν Πιερ Λεο) με γονείς που διαρκώς λείπουν στις δουλειές και τις ασχολίες τους, χωρίς να είναι επιθετικός χαρακτήρας, δεν πειθαρχεί στο σχολείο, λέει εύκολα ψέματα, κάνει κοπάνες (αυτό σημαίνει ιδιωματικά ο τίτλος της ταινίας) ή επιχειρεί μικροκλοπές. Ο -θετός- πατέρας δεν του χαλάει χατίρι, η μητέρα αντιμετωπίζει με κάποια ελαφρότητα και μάλλον ψυχρά τις σκανταλιές ενώ θεωρεί τον εγκλεισμό του σε ίδρυμα κάτι σαν κατασκήνωση που θα του κάνει καλό. Ο Αντουάν, ανάμεσα από σκασιαρχεία του και σουλάτσα ή κρυφή διαμονή σε φίλους, στο τέλος θα βρεθεί σε ένα είδος αναμορφωτήριου.

Όταν μιλάμε για Νουβέλ Βαγκ, συνήθως σκεφτόμαστε αισθητικά πειράματα μιας νέας κινηματογραφικής γλώσσας. Αυτό το αριστούργημα και ντεμπούτο του Τριφώ που ουσιαστικά εισάγει στο κίνημα, δεν είναι κάτι τέτοιο. Έχει μεν μια νέα ελευθερία στη αφήγηση απ την οποία λείπουν τα περιττά και αυτονόητα της παλιάς γλώσσας, αλλά οφείλει τις αρετές του σε ένα διαχρονικά καλλιτεχνικό οίστρο, πηγάζει αυθόρμητα από την ψυχή του Τριφώ και του Ζαν Πιερ Λεο με τον οποίο η χημεία θα αποβεί μοιραία, ενώνοντάς τους εφ' όρου ζωής μέσα στην τέχνη. Άφθαστος ποιητικός ρεαλισμός που αποδίδει την ομορφιά της ελεύθερης ποιητικής ψυχής του μικρού ήρωα όπως και του δραματικού στοιχείου της ζωής, με έναν τρόπο που θα χαρακτηρίζα αβάσταχτα απλό. Ούτε μελοδράματα, ούτε καταγγελίες, ούτε μηνύματα πέρα από την διάσταση μεταξύ της κοινωνικής νόρμας-νέκρας και της ελευθερίας. Ο Αντουάν είναι ταυτόχρονα ένα αθώο παιδί και ένας ώριμος (μα όχι διεφθαρμένος από τα κουτάκια της «λογικής») ενήλικας. Η αδούλωτη ψυχή του σχεδόν αρνείται να απελπιστεί, πόσο μάλλον να κλάψει, και ο τρόπος (στην τελική σκηνή) που τρέχει με μια σπαραχτική απλότητα και σχεδόν ταπεινότητα προς την θάλασσα μοιάζει με αποδοχή της ζωής ως τόπου ανερμήνευτου, γοητευτικού και αδιέξοδου συνάμα, που τον κοιτάζει εκστατικά αλλά και με μια αξιοπρέπεια. Αξεπέραστη στιγμή του κινηματογράφου.

<http://cine.gr/film.asp?id=701200&page=4> [2]

Ωρα προβολής: 20.00

Λος Ολβιδάδος (Los Olvidados)

Δραματική 1950 | Ασπρόμ. | Διάρκεια: 80'

Μεξικανική ταινία

Σκηνοθεσία Λουίς Μπουνιουέλ

Παίζουν: Αλφόνσο Μέχια, Ρόμπερτο Κόμπο, Στέλλα Ίντα

Ο Λόσ Ολβιδάδος (Λος Ολβιδάδος) είναι μια από τις καλύτερες ταινίες που έκανε διεθνώς γνωστό τον Μπουνιουέλ.

Το πρώτο αριστούργημα της λεγόμενης μεξικάνικης περιόδου του Μπουνιουέλ. Πάντρεμα του νεορεαλισμού με τον σουρεαλισμό σε ένα σινεμά της ωμότητας που σοκάρει ακόμα και σήμερα. Βραβείο σκηνοθεσίας στο Φεστιβάλ Κανών του 1951 για την ταινία που καθιέρωσε διεθνώς το σκηνοθέτη. http://www.athinorama.gr/cinema/movie/los_olvidados-1002517.html [3]

#####

Μεξικάνικος νεορεαλισμός, λοιπόν, και μία μεταμόρφωση του πρώην Dali συνοδοιπόρου; Περισσότερο ένα φιλμ – πρόκληση με την πανταχού παρούσα υπογραφή του ποιητή Bunuel. Αν και η ρεαλιστική ετικέτα «αληθινή ιστορία» θέτει για άλλη μια φορά τα οντολογικά περί κινηματογράφου ερωτήματα, ο Ισπανός σκηνοθέτης παραδέχεται πως «Οι Ξεχασμένοι» αποτελούν κοινωνικής κατεύθυνσης ταινία, σε καμία περίπτωση δεν πρόκειται για διδακτικού χαρακτήρα φιλμ. Καμία λύση ή πρόγραμμα προς υιοθέτηση δεν προτείνεται ως διέξοδος στο αδιέξοδο. Οι παγανιστικές πρακτικές, η απέραντη σκληρότητα, το χάος του οργανωμένου σύγχρονου τρόπου ζωής, το α λα Bunuel όνειρο, οι ελάχιστες παράλληλες στιγμές γλυκύτητας και η ανεξήγητη, σύμφωνα με το σκηνοθέτη, έλξη που ασκούν πάνω του οι άγνωστες και αλλόκοτες πλευρές της ύπαρξης, συνθέτουν ένα μοναδικό, απαισιόδοξο αλλά αξέχαστο Bunuel.

Και για να επανέλθουμε στην εικονική αναμέτρηση του τίτλου, οι ξεχασμένοι λούστροι παπουτσιών περνούν τα τοπικά σύνορα της Ρώμης ή της Πόλης του Μεξικού. Το εισαγωγικό σχόλιο του Los Olvidados καθώς και η εναρκτήρια σεκάνς είναι σαφή: οι μεγάλες μοντέρνες πόλεις κρύβουν πίσω από τα επιβλητικά οικοδομήματα εστίες μιζέριας, όπου βρίσκουν καταφύγιο ελλιπώς τρεφόμενα παιδιά, χωρίς πρόσβαση σε σχολείο, ζώντας σε ελεεινές συνθήκες υγιεινής και με μελλοντική προοπτική την εγκληματικότητα. Δαδοχικά πλάνα του Μανχάταν, του Πύργου Αιφελ, του Μπιγκ Μπεν, του Τάμεση και της Πόλης του Μεξικό συνοδεύουν τα εισαγωγικά λεγόμενα.

<http://www.cine.gr/film.asp?id=706872&page=4> [4]

Προσκαλούμεν να είστε στην αίθουσα όπου και η ταινία θα είναι κοντινό χώρο στάθμευσης.

Σας περιμένουμε!

Ημερομηνία:

3 Φεβ 2016

Κατάσταση προγράμματος:

[Ολοκληρωμένο](#) [5]

Βιβλιοθήκη:

[Παράρτημα Σύρου](#) [6]

Θεματικές κατηγορίες:

[Δράσεις](#) [7]

Source URL (modified on 05/02/2016 - 13:30):<http://195.251.130.33/el/node/4026>

Σύνδεσμοι

[1] http://www.athinorama.gr/cinema/movie/ta_400_xtupimata-1006735.html [2]
<http://cine.gr/film.asp?id=701200&page=4> [3]
http://www.athinorama.gr/cinema/movie/los_olbidados-1002517.html [4]
<http://www.cine.gr/film.asp?id=706872&page=4> [5] <http://195.251.130.33/el/katastasi-programmatos/olokliromeno> [6] <http://195.251.130.33/el/parartima-syroy> [7]
<http://195.251.130.33/el/thematikes-katigories/draseis>